

som Marineministeriet disponerer over. Den er paa omtrent 900,000 Kr., og den er bestemt til Søetatens Hospital. Det forekommer mig derfor, at alting er lagt til Rette for Marineadministrationen til at bygge et ordentligt Hospital og ordentlige Boliger for Haandværkerne. At det berører selve de faste Haandværkere, skal jeg komme ind paa, naar vi behandle Loven om Søværnets Ordning.

Marineministeren (Kavn): Det er maasse lidt sent for mig nu at komme ind paa at undersøge, om Udgiften ved Hospitalet virkelig er stor, eller hvad man vilde vinde og spare ved at opgive Nyboder. Det kunde dog maasse være, at det gik tabt paa en anden Maade. Det, som jeg straks skal svare paa, er meget hurtigt besørget, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der er foretaget noget med Hensyn til Bygningen af et nyt Hospital. Det er en særlig vanskelig Op-gave for Tiden, da man ikke ved, hvor længe Nyboder bliver paa sin Plads. Det er klart, at hvis Nyboder forandres meget, vilde et Hospital, som man havde bygget til det nuværende Nyboder, maasse ikke være synderlig hensigtsmæssigt beliggende for det nye Nyboder. Der er altsaa Vanskeligheder forbundet dermed. Der har været foretaget Undersøgelser, efter at man havde set, at Pladsen ude paa Arsenaløen ikke kunde bruges, og der var kommet Tilbud fra andre Sider. Man undersøgte en Grund ude ved Sagtvejen. Den kunde maasse være meget godt beliggende for det nuværende Nyboder, men det vil ses, at hvis Nyboder kom til at ligge et Sted ude paa Amager, var den ikke saa synderlig hensigtsmæssigt. Den anden Plads, som vi havde tænkt os, var netop den Bastion paa Kristianshavns Bold, der blev nævnt, og som vi have tilbyttet os mod at afstaa noget andet Terrain, som Marine-ministeriet havde ude paa Kristianshavn. Men denne Bastion er ikke givet fri. Den er endnu en Del af Fæstningen, og det gaar jo ikke uden videre an at lægge et Hospital paa en af Fæstningens Bastioner, det er ikke den hensigtsmæssigste Plads. Deraf ville ærede Medlemmer se, at dette ikke er saa lige en Sag, og at det ikke er gjort med at sige, at man blot kan gaa hen og skaffe sig en Grund og saa bygge for de Penge, man har. Nej! Naar vi først vide, hvor Nyboder skal være, vil man være et væsentligt Skridt fremme, men det vide vide vi endnu ikke noget om. Naar man saa kan faa en Grund, kan det lade sig gøre, men før den Tid er det meget vanskeligt. Det var, hvad jeg ganske kort kunde sige om Hospitalet.

I Forbindelse dermed staar jo Belliggenheden af Nyboder. Nu erkender jeg med det ærede Medlem, at Nyboder næppe i al Evi-gighed kommer til at ligge, hvor det ligger nu, men jeg synes ikke, der er — jeg har det i hvert Fald ikke — Anledning til at paa-skynde Nyboders Flytning. De Mennesker, hvis Vel jeg har med at gøre, ville ganske umaadelig nødig derfra, de have slet ingen Lust til at komme til at bo i nyopførte Bygninger ude paa Amagerfælled eller saadant et Sted, deres Liv og navnlig de ældres er temmelig meget knyttet til den Egn, hvor de nu ere, og det vilde for dem være et stærkt Slag at skulle flytte. Alene af den Grund har jeg ingen Anledning til at skynde paa Flytningen. Endvidere er det Staten, der ejer Nyboder. Hvis altsaa Kommunen eller private ønske at udføre noget der, saa lad dem komme til Staten, det er ikke vor Sag at komme til dem. Ville de byde Adelgade igennem, og ville de købe det eller det, saa lad dem komme til os og byde. Det er jo almindelig Købmandskab ikke at byde sine Varer frem, før der er rigtig god Brug for dem, de blive derved saa meget dyrere. Der er forespurgt fra Magistraten i Anledning af en Plan om at gennembyde Adelgade, om man maatte faa at vide, hvad jeg havde gjort. Dette kunde jeg meget let svare paa, idet jeg blot kunde sige: Ikke det ringeste. Det er Ministeriets Standpunkt, at vi ikke have rørt ved den Sag fra Tresserne og indtil nu. Initiativet skal ikke komme fra den, der besidder og i og for sig gerne vil beholde Grunden; det tilkommer dem, der ønske at fære Gaden igennem o. s. v. Altsaa, de kunne komme til mig eller hvem det nu er, der er Marineminister til den Tid, saa kan man jo se, hvad der kan gøres. Hvorfor Marineministeren netop skal give sig til at avertere med Grunde, ved jeg virkelig ikke. Det er mit korte Svar paa den første Del af Spørgsmaalet.

S. Bojesen: Den ærede Ministers Svar har ikke forbadset mig, jeg havde ikke ventet mig stort andet, end at man staar paa det gamle Standpunkt, for det holder man jo meget af i somme Kredse, og i Marineministeriet staar man jo ogsaa gerne saa stille som muligt. Den ærede Minister sagde, at man maatte komme til ham. Men, Herregud, nu komme vi jo, vi ere komne, og vi mene, at her er forskellige plausible Grunde til, at en saadan Sag, som denne, der har staaet paa fra 1861, nu kunde siges at være tilstrækkelig overvejet, saa at man nu kunde overvinde Inertmomentet og tage fat paa disse Ting. Men saa svarede den ærede